

Szabó Szilvia:

Kérdezz - Felelek

Amire kíváncsi voltál a grafológiával kapcsolatban

www.azirastukreben.hu

2009.

Előszó

Üdvözöllek!

Ezt a tanulmányt a Te kérdésedből, és mások kérdéseiből állítottam össze. Azokból a kérdésekből, amelyeket 2008 októberében a Grafológia Nyílt Héten tettetek fel.

Őszintén remélem, hogy e tanulmány elolvasásakor nem csak a saját kérdéseidre találsz meg a választ, hanem tanulni tudsz abból is, amire mások voltak kíváncsiak.

Baráti üdvözlettel:

Szabó Szilvia
okl. grafológus

www.azirastukreben.hu

„Hogyan lehet írásból látni, hogy mikor megy férjhez, lesz e-tartós kapcsolata, és milyen egészségügyi problémák várható élete folyamán.”

A grafológia célja a személyiség megismerése. A kézírás a múlt és a jelen tudatos és tudattalan megörökítése. A kézírásból megállapítható, hogy milyen fizikai, lelki, szellemi tulajdonságokkal bír az illető. Felismerhetők a tudattalanba hárított elfojtások, a neveltetés sorsunkat és személyiségünket formáló tudattalan lenyomatai. A grafológia segít megérteni a tudattalant, amitől a jelen is tudatossá válik, ezáltal pedig a jövőnket sikeresebben alakíthatjuk.

A kézírásból nem lehet látni a jövőt, így azt sem lehet megjósolni, hogy ki mikor fog férjhez menni, vagy, hogy lesz-e tartós kapcsolata, házassága és hány. Azt viszont elárulja a kézírás, hogy valaki vágyik-e párkapcsolatra, vagy ez a kérdés az adott pillanatban nem igazán foglalkoztatja, illetve az is kideríthető, hogy az illető hogyan viszonyul a társához, boldog-e abban a kapcsolatban. A grafológia segítségével megfejtethető, hogy miért nem tud(ott) valaki tartós kapcsolatot kialakítani, illetve az is, hogy milyen személyiségű partner illik legjobban az adott személyhez, kivel tudna harmonikus kapcsolatot kialakítani.

A betegség diagnosztizálása az orvos dolga, de való igaz, hogy a grafológus felismerhet, észrevehet olyan elváltozásokat az írásban, amelyek megbomlott működési egyensúlyra utalnak akár testi, fizikai szinten is. A fizikai tünetek kezelését, orvoslását azonban érdemes orvosra, szakemberre bízni.

Ma már köztudott, hogy a betegségek megjelenést mindig megelőzi (akár fél évvel előbb vagy még annál is korábban) valamilyen lelki probléma, krízis vagy válsághelyzet, ami nem mindig tudatosodik bennünk, vagy nem tulajdonítunk nekik különösebb jelentőséget. Gond akkor van, ha nem vagy nem megfelelően oldjuk meg a problémát... Ilyenkor betegség formájában öltönek testet, így kényszerítve miket a velük való foglalkozásra.

A lelki problémák, sérülések felismerése és tudatosítása révén tehát a grafológia a megelőzés lehetőségét is hordja magában.

„Kérdésem az lenne bőven, a grafológia mindig is érdekelt, és ennek tükrében, hogyan tudom meg, hogy

mi rejlik még bennem az életem során. Saját magam megismerése foglalkoztat igazán, céljaim, feladataim az utam, és hogy el ne tévedjek. Az a meghatározott életcél ez az érdekes számomra, amiért leszültem. Mi a terve Istennek velem, mi az, amiben segíthetek másoknak és én is tanulhatok tőlük.”

Az, hogy mi a terve velünk Istennek, mi a sorsfeladatunk, mi az életünk célja, mi az, amiért ide leszülettünk – mind-mind olyan kérdések, amelyeket mindenki felteszi magának az élete folyamán. Az önismeret és az önmegvalósítás témáját érinti, bár maga a megközelítés inkább spirituális, ezoterikus jellegű.

Ezen kérdésekben engem nemcsak a grafológia, hanem az asztrológia és a számmisztika is közelebb vitt a válaszokhoz. (Az asztrológia esetében a születési képletből való személyes jellemzésre gondolok, és nem az újságok heti, havi előrejelzéseire!). Az asztrológia és a számmisztika arról tájékoztatást ad, hogy születésünk pillanatában milyen energetikai minőséggel, lehetőségekkel, erősségekkel és hiányosságokkal érkezünk (erre a grafológia nem vállalkozik).

Azt azonban nehéz meghatározni belőlük, hogy az ember az adott pillanatban (az „itt és most „-ban) mit tud, mely tulajdonságokat sikerült kibontakoztatnia, milyen tulajdonságokkal rendelkezik valójában, és mit rejteget a tudatalattija, ami befolyásolja viselkedését, döntéseit és a jövőjét.

Hiába tudom, hogy mi az én utam, mi a célom, ha nem látom tisztán, hol vagyok most, mert így az odavezető utat, lépéseket sem tudom megtervezni, megszervezni. Ha nem vagyok tisztában jelenkori önmagammal, a múltammal, az eddigi életutammal, azzal, hogyan jutottam el idáig, hogy milyen feldolgozatlan problémák, sérelmek hátráltatnak, akkor azt sem fogom tudni, hogy merre induljak tovább, hogy min változtassak, milyen tulajdonságaimat, kepeségeimet lenne célszerű fejlesztenem ahhoz, hogy be tudjam járni az Utamat, meg tudjam valósítani a céljaimat.

A grafológia azonban pont ebben tud segíteni: kideríteni, hogy az adott pillanatban milyen alapvető jellemvonásokkal rendelkezel, illetve, hogy milyen a pillanatnyi érzelmi szinted, milyen lelki és pszichikai problémákkal küzdesz.

„Amennyiben Valaki nem kézzel írott levélben levelez, hanem pl. e-mail formájában és tételezzük fel, hogy kb. 100 levélváltás megtörtént, akkor lehet-e az első és utolsó levél formájából, illetve tartalmából következtetni az illető személyiségére?”

A grafológia a kézírás és a rajzok elemzésével tárja fel a személyiséget. E-mailben küldött vagy gépelt leveleket ritkán elemez grafológus.

Ezek a levelek, mivel gépesített módon íródnak, formailag kevesebb vonást jelenítenek meg a személyiségből. Természetesen egy elektronikus levelet is lehet eredeti módon formázni, játszani a betűtípussal, a mérettel, a tagolással – hisz ez is választás eredménye, amiben benne van a személyiség – de kérdés, hogy mennyire használja tudatosan ezeket az illető, illetve, hogy az adott levélküldő rendszer milyen szövegformázási lehetőséget biztosít. Választható-e betűtípus, betűméret, szín, kiemelés stb. vagy nem? Be lehet-e szűrni emoticonokat (hangulatjeleket)? Ha igen, akkor ezeken el lehetne indulni... Ha a formai megjelenésre nagyon odafigyel valaki, akkor elképzelhető, hogy fontos neki, hogy a másik számára is egyértelműen fejezze ki magát, ám ha ez a tartalom rovására megy, akkor lehet, hogy hatást akar gyakorolni ránk...

Tartalmi szempontból a fogalmazási stílus és a szóhasználat az, ami jellemző egy emberre. Érdeemes megnézni, hogy ezekben mennyire következetes. Figyelembe kell venni azonban, hogy itt hosszabb a reakcióidő, van mód arra, hogy elküldés előtt az ember többször átfogalmazza az üzenetet, „moderálja magát”, vagy ellenkezőleg: olyant mondjon, írjon, amit szemtől szembe nem merne.

„Hogyan lehet rájönni elemzés során arra, hogy valami túlságosan jelen van az életünkben, illetve ha nincs? Arra gondoltam, hogy milyen jelek utalnak arra, ha például valaki az anyjától kap több szeretetet, mint az apjától vagy csak az a vágya, hogy jobban szeresse az anyja, mint ahogy Ő érzi.”

Általánosságban elmondható, hogy ha az írásban egy vizsgált szerkezeti elem vagy írásjel nagyobb, díszítettebb vagy nyomatékosabb, az akkor valamiért fontos az író embernek, nagyobb szerepet játszik az életében, megjelenik viselkedésében, gondolataiban. Ám ha lecsökken egy méret vagy kevésbé kidolgozott egy íráselem, akkor annak pszichés jelentősége kevésbé fontos az illetőnek, vagy hiányzik az életéből.

Pl.: A nagy alsózóna telt hurkokkal azt jelzi, hogy az adott ember életében az anyagiak, az ösztönműködések, a biológiai igények (táplálkozás, szexualitás) kielégítése, megélése fontos szerepet játszik, illetve azt is mutatja, hogy viselkedése döntéshozatala, reakciói inkább érzelmi, ösztönös módon történnek.

A szülői háttér, a neveltetés (szeretetteljes vagy hideg), a gyermekkorban kapott „tiltások és megengedések” személyiségformáló hatásának vizsgálata számomra az egyik legizgalmasabb és legfontosabb mozzanata egy grafológiai elemzésnek.

A gyermekkori hatások révén kialakult és rögzült beidegződések, viselkedésminták elősegíthetik, de meg is béníthatják a személyiséget, illetve az önmegvalósítást. Sok viselkedési probléma, önkorlátozó hiedelem, szokás, reagálási mód ezekre vezethető vissza. A gyermekkorban elszenvedett lelki sérülések mély nyomot hagynak bennünk, s bár felnőttként gyakran már nem is emlékszünk rá, de a tudatalattinkon keresztül befolyásolják viselkedésünket...

De mielőtt nagyon elragadtatnám magam és belemerülnék a témába, térjünk vissza a kérdéshez, vagyis, hogy *„...milyen jelek utalnak arra, ha például valaki az anyjától kap több szeretetet, mint az apjától vagy csak az a vágya, hogy jobban szeresse az anyja, mint ahogy Ő érzi.”*

Ennek vizsgálata összetett feladat, ezért most csak néhány jellemzőt emelnék ki.

Betűk szintjén a „d”, mint a család betűjét érdemes megnézni, pontosabban azt, hogy hogyan aránylik, viszonyul, kapcsolódik a betű ovál része és a szára. Az ovál az anyát jelöli, a szár az apát. Az oválok (a, o = énkép betűk) deformálódásai - szűkítés, horpadás, szög, csomó, pluszhurok stb.- a térszimbolika szerinti értelmezésnek megfelelően (bal oldal anya, jobb oldal apa) is sokat elmondanak arról, hogy melyikük milyen módon hatott az önértékelésünkre.

Ugyanígy beszédes lehet az írástömb vízszintes eltolódása és függőleges elhelyezkedése valamelyik irányba, illetve a bal-jobb margó aránya, formája is.

„A többi latin betűvel író népeknél alkalmazhatjuk-e ugyanazt az elemzési módot, mint amit egy magyar szöveg elemzésekor?”

A grafológus az elemzés során mindig a normairáshoz viszonyít, mert az ettől való eltérésekben mutatkozik meg a személyiség. A normairás országonként (sőt koronként is) eltérő. Más a zónák aránya; az írás dőlése (a magyar sztenderdhez képest többnyire jobbra dőlt); vagy a betűk alakítása, kerekítése (pl: díszítettebb vagy egyszerűbb, mint a miénk, vagy máshogy hurkolják a betűket, máshonnan indítják a betűt és máshol van a sztenderd szerinti befejezés helye, hosszabb a kezdővonal és a végvonal).

Ha a grafológus nincs tisztában az adott sztenderd normáival (és a magyar sztenderdhez viszonyít), könnyen félreértelmezheti a jeleket, és ott is személyiségvonást vél felfedezni, ahol valójában nem változtatott semmit az író a tanult íráshoz képest. Ezért a grafológus mindig megkérdezi elemzés előtt, hogy mikor és hol tanult írni az illető, így a megfelelő normákhoz viszonyítva tudja elemezni az írást.

Sztenderdtől függetlenül szinte minden írásnál alkalmazható -- a Térszimbolika szerinti értelmezés, ugyanis a Fent- Lent, a Bal-Jobb és a négy átló jelentése mélyen a kollektív tudattalanban rögzült, vagyis a magyarnál, a franciánál, az oroszánál, amerikai-nál.

A vonal nyomatéka, vastagsága, széle, minősége, feszültsége is értelmezhető, de mindenképpen figyelembe kell venni az íróeszköz és az íráshordozó (papír) típusából adódó sajátosságokat.

„Arab, japán, kínai stb. nyelvek esetében mit tudunk elemezni?”

A térszimbolika itt is bevethető, annak ellenére, hogy ők nem balról-jobbra, hanem jobbról-balra, illetve fentről-lefelé írnak. A vonalak vizsgálatával itt is meg lehet próbálkozni, ha ismerjük az íróeszköz (toll, kínaiaknál néha ecset, ha művészi írásról van szó J) és az íráshordozó (papír) típusából adódó sajátosságokat. Ismerve az adott nép abc-jét egyszerűsítéseket, gazdagításokat itt is fel lehet fedezni.

„Bal kezesnek születtem, de menet közben észrevettem, hogy egyre több mindent meg tudok csinálni jobb kézzel is. Lassan megtanultam jobb kézzel is írni, amivel szoktam szórakoztatni a társaságom. A jobbkezes írásomból is lehet valamit elemezni? Netán ugyanaz lenne az eredmény, mint a balkezesből?”

Az írás nem velünk született, hanem tanult képesség; feltételes reflexláncok összefüggő sorozata. A kéz a különböző izmok segítségével mozgatja a tollat a papíron. A mozdulatokat az agy tervezi meg és irányítja, és a szem, mint külső érzékelő szerv segítségével ellenőrzi és koordinálja azt.

Tulajdonképpen helyesebb lenne a kézírást „agyírásnak” nevezni. Már csak azért is, mivel számos példa igazolja, hogy ha valaki betegség vagy baleset következtében elvesztette a kezét, vagy ha kéz nélkül született, akkor is képes volt elsajátítani az írástudást úgy, hogy a lábával vagy a szájával tartja, mozgatja az íróeszközt. Vagyis az agy megtanulta, hogyan mozgassa a láb vagy a száj (illetve a nyak) izmait ahhoz, hogy azok az íráskép rögzítéséhez szükséges finommozdulatokat hozzák létre. Amikor már kellően gyakorlottakká váltak ezek a mozdulatok, egyre inkább csökken az agy állandó ellenőrzése. Vagyis az agy már nem a kivitelezésre, hanem a közlésre, a tartalomra figyel, és a mozdulatokban és a látható írásképben megmutatkoznak az egyénre jellemző egyéni mozdulatok, energiaműködések, vonások.

Ha tehát elég sokáig gyakorlod az írást a jobb kezeddal (kb. anynyi ideig, mint ameddig a ballal megtanultál írni – sok kitartást hozzá J), akkor elképzelhető, hogy azzal is képes leszel a rád jellemző egyéni írásképet produkálni.

Megfelelő körülményekkel és bizonyos információk beszerzése mellett ez is elemezhető, bár egyes írásjellemzők más elbírálás alá eshetnek majd, vagy nem lesznek értékelhetők (ugyanúgy, mint egy balkezes írásnál pl. a balradölés), de a végeredmény hasonló lenne, hiszen, mint ember és személyiség nem változol meg attól, hogy a másik kezeddal írsz.

„Az utóbbi három év alatt a kézírásom jelentősen megváltozott. Felső-zónás dominancia, szűk oválok és közepesen széles árkádok helyett, ma

kerek, vagy kissé lapos oválokat írok, széles füzérekkel, vagy fonalakkal kötöm a betűket, és inkább az alsó zóna dominál a kézírásomban. Ami változatlan, az a gyenge nyomás, a lágy íveltség, a kötöttség, a jól tagoló szóközök, és a középzóna max. 2,5 mm-es mérete. Alapjában milyen ember vagyok én? Előnyömbre, vagy hátrányomra változtam?"

A kézírás ilyen mértékű változásának hátterében több dolog is állhat.

Nem tudom az életkorodat, így amennyiben még nem múltál el 18 éves, vagy akörül jársz, akkor elképzelhető lenne, hogy a serdülőkori változások hatására módosult a személyiséged, és ezáltal az írásod is az elmúlt 3 évben.

Az íráskészség automatikussá válásával egyre jobban eltérünk az első osztályban tanult normaírástól, és egyre több egyéni vonás jelenik meg az írásban. A serdülőkorban (hetedik-nyolcadik osztálytól) ugrásszerű változások figyelhetők meg a személyiség és az írás formálódásában. Az alapvető írássajátosságok kb. 18 éves korra alakulnak ki.

Amennyiben serdülőkori változások eredménye az írásod megváltozása, akkor az először felsorolt jellemzők nem feltétlenül tartanak személyiségvonásokat is, hiszen pl. az árkados kötés a normaírás jellegzetessége. Ebben az esetben elég a másodiknak felsorolt jellemzőket figyelembe venni, azaz: *kerek, vagy kissé lapos oválok, széles füzérekkel, vagy fonalakkal kötött betűk alsó zóna dominanciával, gyenge nyomatékka, a lágy íveltséggel, a jól tagoló szóközökkel, és 2,5 mm-es a középzónával.*

Ha azonban már rég túl vagy a serdülőkoron, akkor valóban jelentős személyiségbeli változáson mehettél át, ha ekkorát változott az írásod. Szinte hihetetlennek tűnő 180 fokos fordulatot vettél.

Az első esetben a felső zóna dominancia, a szűk oválok és az árkados kötés kontrolláltságra, észből való cselekvésre, zárkózottságra utalnak, némi szorongással a háttérben. A második jellemzők esetén (alsó zóna dominancia, kerek, lapított ovál, széles girland) kevesebb a kontroll, ösztönösebb, könnyedebb a mozdulat, a girland és az alsó zóna inkább az érzelmi reakciókra, megnyilvánulásokra utal. a túl széles girland és fonál azonban gyengébb ellenállóerő, nagyobb befolyásolhatóságot is jelenthetnek.

Bodroghy Péter grafológus azt mondta: *„Nincs jó és rossz tulajdonság, minden megnyilvánulásukat a körülmények minősítik...”* Azt tehát, hogy előnyödre vagy hátrányodra változtál-e meg, neked kell tudnod abból, hogy Te most jobban vagy rosszabbul ér-

zed-e magad a bőrödben, ön-azonosabbnak éled-e meg önmagad. J

„Eldönthető-e az írás alapján, hogy az írója anyanyelven beszéli-e a nyelvet, ha az egyébként helyesírási-lag kiváló, vagy nem?”

Sokan a saját anyanyelvükön sem tudnak helyesen írni, illetve gördülékenyen fogalmazni, ezért én nem ebből mérném le, hogy valaki anyanyelvi szinten, perfekt beszél, illetve ért-e egy idegen nyelvet. Inkább beszélgetnék vele. ;-)

Ha viszont nagyon feszegetni akarom a kérdést, akkor esetleg összehasonlítanám, hogy az eredeti anyanyelvén, illetve az idegen nyelven is ugyanolyan ritmussal, lendülettel ír-e. Ha az idegen nyelvű írásában ritmusváltások, töredezők, megállások, javítgatások vannak, a saját anyanyelviben pedig nem, akkor elképzelhető, hogy az illető az idegen nyelven „még nem gondolkodik olyan folyamatosan”. (Gondolkodik a kifejezéseken, szavakon, nyelvtani szabályokon stb.)

Ha azonban gördülékeny az idegen nyelvű írás, még mindig ott, a rosszhiszemű paranoid dilemma, miszerint: „Mi van, hogy csak cseles volt az illető, és először megírta pizkozatban, majd betanulta az adott szöveget, párszor le is írta esetleg... mielőtt odaadta volna a végleges levelet...”

„... az egyébként kötött kézírásomban a nagy kezdőbetűk az esetek túlnyomó többségében nem kapcsolódnak a szóhoz, és egyszerűek, némelyek inkább nyomtatott betűhöz hasonlítanak?”

A kötött írásban különálló első betű azt jelenti, hogy az ember mielőtt döntést hozna, cselekedne, megáll, átgondolja a dolgokat, megfontolja a kérdést, számba veszi a lehetőségeket. Általában a vezető-intézkedő emberekre jellemző. Kapcsolatteremtésben megfontoltságra, esetleg elkülönülésre, függetlenedési törekvésekre utal.

Az egyszerűsített nyomtatott formák jelzik a lényegre törést, azt

hogy az ember nem szereti a túlbonyolítani a dolgokat. A folyóírásban megjelenő nyomtatott nagybetűk a régi grafológusok szerint a műveltség, olvasottság jele is lehet.

„Van-e jelentősége a hosszú, bal oldalukon domborodó ékezeteknek?”

Igen. Utalhat túlzott önkontrollra, hosszú ideig tartó alapos koncentrációs képességre, racionalitásra.

„Nagyon rendetlen az írásom, néhány mondattal betöltök egy egész lapot, ha csak jegyzetelés szintjén írok. Gyakran előfordul, hogy nem a megfelelő betűt írom le, hanem a szóban később következőt. Vajon ez mit jelent? Leggyakrabban számítógépen írok, ott viszont általában helyesen.”

Betűkihagyást eredményezhet akár betegség (pl.: hadarás) is, ám a sokkal gyakoribb ok a sietség, a kapkodás. Ha tanultál gépírást, akkor elképzelhetőnek tartom, hogy sokkal gyorsabban írsz gépen, mint kézzel – hiszen egy billentyű leütése kevesebb mozdulatot igényel, mint egy betű megformálása.

Ha az agy a gépírás tempóját szokta meg, akkor sokszor kézírásközben is azt a ritmust, tempót szeretné tartani, de a kéz nem képes olyan gyorsan kivitelezni a mozdulatot. Ez eredményezhet rendetlen írásképet.

„....Sokszor, amikor írok, tudom, hogy oda egy s-betű kell és még is kettőt írok.”

Valamiért ez a betű nagyon fontos neked. A betűszimbolika szerint az „s” a szerzés betűje. Formája azt jelzi, hogy az anyagi javak megszerzését milyen viselkedés, lelki hozzáállás kíséri. Ha szűkek, görcsök, szögesek ezek az „s”-ek, akkor ez igen csak erőből, „akarom”-ból történik, ám ha szép kerek, öblösek, akkor élvezetet lel benne az ember, ha azonban túl szélesek, akkor már önzésre, harácsolásra is utalhat.

A holisztikus grafológia szerint a betű megtöbbszöröződés görcsösséget, túlműködést jelent, vagyis az ember nem tud szabadulni az adott dologtól (akár mentális, érzelmi vagy pszichés szinten), az függőségben tartja őt.

„A kis Z betűimet hasonlóan írom az orosz z-hez. Gyermekkoromtól így írom. (Amikor megtanultuk az orosz betűket)...”

A „z” a betűszimbolika szerint a harmónia betűje. Az orosz z eltér a magyar sztenderdtől - olyan, mint egy kettes, aminek egy alsózónás hurokja van. Ez a hurok a magyarhoz képest pluszhuroknak számít, ami mindig valami élménytartalomra utal az adott zónában. Lehetséges, hogy számodra az ösztönvilágban megélt és az anyagiakkal kapcsolatos harmónia fontos, vagy másképp fogalmazva, ha ezek rendben vannak, akkor harmonikus és kiegyensúlyozott vagy.

„A ”t” betűket, amikor sietek, alulról felhozva húzom át s kötöm is a következő betűhöz.”

Az alulhurkolással és a következő betűbe való bekötéssel létrehozott áthúzást egy haladást segítő mozdulatból jön létre, ami alapján lendületességre, aktivitásra, gyors, egyszerűsítő és problémamegoldó gondolkodásra következtethetünk, amikor az ember képes a múltbeli ismereteit, tapasztalatait alkalmazni az elkövetkezendő feladatoknál.

„Hogyan mutatható ki a sikeresség motivációja a grafológiában?

Felsorolná azokat a pszichológiai jellemzőket melyek meghatározói a sikernek?”

A pszichológiai lexikon meghatározása szerint „*a siker: egy személy vagy intézmény célirányos cselekedeteinek eredménye*”.

A céltudatos tevékenységet motiválhatja egyrészt a sikernek előlegezett öröm, másrészt a kudarctól való félelem.

Az előbbi esetben azt figyeli az ember, hogy merrefelé haladjon, hogy elérje a célját, a második esetben azt nézi, hogy merrefelé ne haladjon miközben el akar érni valamit, mert ott veszély, baj és zűr várja. (Az elsőt a Haladj tovább táblák, a másodikat a Behajtani tilos, és a Stop táblák navigálják.) Mindkettő akarja a sikert, csak más hozzáállással indulnak el felé.

A sikerorientált ember céltudatos, ambiciózus, pontosan tudja, mit akar elérni. Reálisan méri fel a feladatokat, a körülményeket, saját és mások képességeit, érzelmeit, motivációit. Olyan feladatokat választ, ahol saját erejét, képességeit, tudását, fantáziáját kamatoztathatja. Szereti, ha van kihívás a dologban, és az ésszerűség mellett kockáztatni is hajlandó, de nem pocsékol időt és energiát a túl nehéz feladatokra, a reménytelen helyzetekre. Hajlandó versenyezni, összemérni az erejét másokkal. Kitartóan halad céljai felé miközben rugalmasan alkalmazkodik a változó körülményekhez (többet ésszel, mint erővel). A sikerorientált ember is tart a kudarctól, de nem görcsöl rajta. A kudarc lehetősége inkább arra ösztönzi, hogy még jobban felkészüljön a feladatra. Kudarc esetén változtat a taktikán, és más módot keres, hogyan lehetne megközelíteni az elérendő eredményt.

Sikerorientált hozzáállás grafológiai jelei:

- határozott, a szövegbetűnél nagyobb aláírás, hangsúlyos nagybetűk, megfelelő méretű, arányos közép- és alsószó (lehet valamelyik domináns, de ne nyomja el a többi szó-
nát)
- közepes vagy nagy nyomaték
- szögek megjelenése
- hiányzó kezdővonalak
- álló vagy enyhén jobbra dőlt
- jobbtendencia
- szabályosság, egyenletes alapvonal

„Meg lehet állapítani a kézírásból a reál, vagy humán beállítottságát?”

Igen. Pályaválasztási, pályamódosítási grafológiai vizsgálatnál nagyon fontos terület az érdeklődés, a beállítottság kiderítése.

Humán beállítottságra utal, ha az írás girlandos vagy fonalas duktusú, kötött, jobbra dőlt, jobbra dőlt, teltség, kerekded formák, íveltség, hurkosság jellemzi, valamint, ha a szó és sorközök szűkek (de nem gabalyodnak össze), a jobb margó szűk. Reál beállítottságú az ember, ha írása szöges vagy árkádos kötésmóddal készült, álló vagy balra dőlt, kötetlen, a középzóna kicsi, szűk, a hurkok is szűkek; ha arányosság, tagoltság jellemzi az írást, ami inkább a szabályoshoz közelít.

„...Soha nem voltam optimista... sajnos sokkal inkább jellemző rám a pesszimizmus bár próbálom alakítani ezt. Két farajos ábrám van itt. Egyiken a lomb jobbra húz és a jegyzetben azt írtam optimizmust jelent. Lehetséges, hogy ahogy a fát rajzolja az ember, az más mutat, mint amilyen az ember valójában?? Vagy csak a vágy jelenhetett meg itt, hogy jó lenne optimistának lenni? A másik farajz mellett a jegyzet azt mondja, hogy a fa súlypontja az optimista-pesszimista felfogás között ingadozik. Ez már sokkal jobban elképzelhető, hogy igaz. Ez a rajz keletkezett amúgy másodszor. Az első, az "optimista fa" volt... csodálkoztam is, hogy nem mutatja, jól ha optimizmust mutat. Az ingadozás a két felfogás között, az már rendben volt.”

A Fa-rajzok elemzésénél – csakúgy, mint a kézírásnál is – vizsgáljuk a térbeli elhelyezkedést, az irányultságot, a méretet, az egyes elemek méretének arányait (fa esetén a gyökér – törzs - lomb/korona), a kidolgozottságot, a részletezettséget stb. Egy jel több tulajdonságra, személyiségvonásra is utal, és annak kiderítése, hogy ezekből az adott esetben melyik az igaz, csak a többi jel ismeretében lehetséges. Itt is érvényes az „egy jel, nem

jel" elv, vagyis pontos értelmezés csak az összefüggések ismeretében adható.

Így tehát az optimizmus-pesszimizmus tényét közvetett vagy közvetlen módon más jeleknek is meg kell erősítenie vagy cáfolnia. Hiába van a lap jobb felső sarkában a fa (optimizmus), ha az öreg, beteges, halott képet mutat (kiszáradt, csonkolt, téli stb.).

A lomb jobbra húz. Jobbra dől, vagy a korona baloldalt lefelé, jobboldalt pedig felfelé irányul?

A jobb oldal a térszimbólika szerint a külvilág, a jövő területe, ahol a terveink egyszer majd megvalósulnak. Ha a lomb jobb oldalon szélesebb, hangsúlyozottabb, az arra utal, hogy gondolataink ezek körül járnak. De nem mindegy hogyan, miért!

Van, akit azért foglalkoztat a jövő, mert céljai, tervei vannak, amit meg akar valósítani, ezért csak előre tekint. Van, akit azért, mert szerinte a jövő mindig valami új élményt, meglepetést tartogat, és alig várja, hogy tudomást szerezzen ezekről és kipróbálja. Ám van olyan, aki ugyancsak a jövőt kémleli, de nyugtalanságból, aggodalmasan teszi azt, mert fél a változástól, az újtól, úgy gondolja, hogy az csak rosszat tartogat és szeretne mindenre felkészülni.

Tehát lehet optimistán és pesszimizmán is várni a jövőt. Hogy nálad a jobbra húzó korona melyiket jelenti, azt a többi jellemző ismeretében lehetne megmondani. (Az is lehet, hogy ez a jel nem is erre utal, és az optimizmus-pesszimizmus kérdés egy másik jelkombináció tükrében dől el.)

„Úgy tanultam, a kisméretű betűkkel való írás azt mutatja, hogy nincs az embernek elég önbizalma, magabiztossága, a nagyméretű betűk pedig normális, vagy nagy önbizalomról, magabiztosságról árulkodnak. Én elég nagy betűkkel írok. Nagyok a betűim, kezek, az oldalak hamar betelnek. Ezzel szemben viszont az önbizalmam nincs rendben, és a magabiztosságommal is vannak gondok.

Úgy gondolom, hogy nagyméretű betűimmel önbizalmat, magabiztosságot akarok színlelni. Ezt akarhatom mutatni kifele. Ez lehetséges? Bár az is lehet, hogy normálméretűek a betűim. Se nem kicsik, se nem túl nagyok, de főleg ha üres lapra írok, szerintem és mások szerint is sokkal inkább feltűnően nagy betűkkel írok, mint kicsikkel.”

Itt is igaz az, amit az előbbi válaszban leírtam, vagyis, hogy „egy jel, nem jel”. Nem szabad egyetlen jelet kiragadva értelmezni az írást. A kicsi illetve a nagy írás az önbizalom, önértékelés milyenségén túl még egy sor más tulajdonságra is utal.

De, hogy a kérdésnél maradjak, a nagy írás más jelekkel összefüggésben jelenthet magas önértékelést, öntudatosságot, elégedettséget, de jelentheti azt is, hogy az illető a hiányosságait kompenzálni akarja, vagyis – ahogy a kérdésben nagyon jól írtad – önbizalmat, magabiztosságot akar mutatni kifelé (színlel), és erről akarja meggyőzni a környezetét. Valójában ez egyfajta védekező mechanizmus.

Annak eldöntéséhez pedig, hogy mennyire kicsi vagy nagy a betű, le kell mérni a betűket, és átlagot kell számolni. (Átfogó mély elemzések készítésénél sosem hagyom ki a mérést). Babra munka, de nagyon hasznos, mert ettől lesz pontos az elemzés, és az ingadozás mértékéből pedig az is megállapítható, hogy mennyire stabil az önértékelés, mennyire ingatható meg az önbizalom.

A magyar sztenderd szerint a középzónás betűk nagysága 3 mm. Normál nagyságnak tekinthető a 2,5-3,5 mm közötti nagyság. Ha ennél több, akkor nagy az írás, ha kisebb, akkor kicsi.

„Mitől rángatja valaki az írást: sok alávágás és elkülönülés jellemez és a betűk nagysága is váltakozik a szavakon belül.”

Ha szervi probléma, betegség, gyógyszerzedés, illetve egyéb probléma kizárható, akkor az ingadozó betűméret a nem elég stabil önértékelésre, változó az önbizalomra, elégedetlenségre utal. Az ember kiegyensúlyozatlan, nehezen dönt, nem találja a stabil viszonyítási pontokat, azt, hogy mihez igazodjon, mire támaszkodjon, miben higgyen. Belső harcokat vív: egyszer a szívére, máskor az eszére hallgatna, hol menne, hol maradna, folyton meggondolja magát. Meglódul, aztán befékez - amitől zaklatottá, rángatottá válik az íráskép. Nehezen kontrollálja önmagát, hangulatai, indulatai eluralkodhatnak rajta.

„Gyomorproblémák és szívproblémák látszanak az írásban? Miből lehet észrevenni?”

A test és a lélek szoros kapcsolatban áll egymással. A betegségek sok esetben lelki eredetűek, vagyis minden tünet megjelenését valamilyen lelki probléma előzi meg. Ha az ember lelki szinten nem tudja megoldani a problémát (lehet, hogy fel sem ismeri, nem tudatosodik benne), akkor az testi szinten manifesztálódik, vagyis tünet és betegség formájában ölt testet, így „kényszerítve” az embert, hogy foglalkozzon a dologgal, és végre oldja meg a problémát.

A kézírás a teljes embert képviseli: fizikailag, lelkileg szellemileg egyaránt. Így a grafológus az írásjeleket több oldalról megközelítve meg tudja keresni az okokat, és rá tud világítani a problémára.

A kézírásban gyomorproblémákra utaló jelek általában az ováloknál (főleg „o” betű) találhatóak, míg a holisztikus grafológia a „b” betű formaváltozásaiból következtet erre. Emellett az írásképben szorongás és feszültségjelek figyelhetők meg.

Szívproblémákra az „e”, illetve a holisztikus grafológia szerint a „t” deformálódásaiból lehet következtetni.

„Melyek lehetnek hazugságjegyek az írásban?”

Nem célszerű feltételezni azt, hogy aki egyszer hazudik, az állandóan hazudik. Abból az általánosításból kiindulva is téves következtetésre juthatunk, hogy aki hajlamos torzítani, titkolózni, az konkrét kérdésekben is hazudik. A hazugság vizsgálathoz nem elég egyetlen írásminta, és felelőtlenség lenne egy-egy írásjelből következtetni rá.

Ezek szem előtt tartása mellett jöjjen néhány hazugságjel: fedővonalas hurkok, többszörösen bezárt ovál, karika ékezet, elefántormányos kezdővonal, bal-sodrás, balra dőlt írás, boltíves formák a felső zónában, lassú, mesterkéltszerű írás, a betűrészek térbeformálása, nagy írás közönséges formákkal stb.